

ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ ΟΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

“Ο Ιωνάθαν Αρχερ στέλλεται εις τὸν ἐν Τρανσυλβανίᾳ κόμητα Δράκουλαν γὰρ διαπραγματευθῆναι τὰς ἀγορὰς οὐκίας διὰ λογαριασμὸν τοῦ κόμητος, εἰς Λονδίον. Ὅταν ὁμοσ πλησιάσῃ στὸν πύργον, οἱ πέρειξ κατοικοῦντες τὸν ἱκετεύουν νὰ μὴ μεταβῇ ἐκεῖ καὶ τρέμουν καὶ φρικιοῦν ἀκούοντας τὸ ὄνομα τοῦ Δράκουλα. Ὁ Ἄρχερ μεταβῆναι ἐν τούτοις. Μία ἄρσβα τὸν μεταφέρει ἐκεῖ μὴ σκοτεινὴ, παγαμῆν νύκτα. Ὁ πύργος βρίσκεται στὴν ἐρημίᾳ ἐν μέσῳ δασῶν, ἐπὶ τρουσοῶν κρημῶν. Κοθ’ ὁδὸν κοπάδια λύκων τοὺς ἐπιτίθενται καὶ ὁ Ἄρχερ βλέπει ἔντρομος ν’ ἀπομακρύνῃ αὐτοὺς ὁ κόμης μὲ μυστηριώδεις χειρονομίας. Φθάει τέλος στὸν πύργον. Ὁ κόμης Δράκουλος τοῖς φαίνεται μυστηριώδης. Ζῆ μόνος τὸν τῆ νύκτα, καμμιὰ δὲ ἄλλη ὑπαρξίς δὲν ὑπάρχει στὸν πύργον. Ὁ Ἄρχερ ὑποψιάζεται φρικιὰ πράγματα, κινδυνεύει νὰ παραφρονήσῃ ἐπὶ τρόμον. Μία νύκτα τὰ φαντάσματα τριῶν ὤραιων κυριῶν τὸν ἐπισκέπτονται καὶ ζητοῦν νὰ τοῦ ροφήσῃ τὸ αἷμα. Ὁ Δράκουλος τὸν σὴν, ἐμφανιζόμενος ἔξαφνα. Ἀνακαλύπτει ὁμοσ συγχρόνως ἐπὶ εἶνε ἀλμάλωτος τοῦ κόμητος ἐν τῷ πύργῳ ὅπου ποδύεται νὰ τὸν ἀφήσῃ, φεύγων, εἰς τὴν διάθεσιν τῶν τριῶν φαντασμάτων. Ἐλπὶς σωτηρίας δὲν ὑπάρχει.

Ἐέλπει νὰ γράψῃ στὸν προϊστάμενόν του κ. Χῶκινς καὶ τὴν μηστήν του Μίαν, ἀλλὰ ὁ κόμης τὸν ἐπιβλέπει. Τί δὲ εἶναι τέλος πάντων οὗτος ὁ κόμης Δράκουλος; Καὶ αὐτὸ τὸ ἀνακαίπτει ἐν τέλει ὁ Ἄρχερ καὶ παγώνει ἀπὸ φρίκη καὶ ἀνατριχιάζει καὶ ἠλλοφρονεῖ!

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Στὴ μέση τοῦ σκοτεινοῦ αὐτοῦ ὑπογε’ου, πλάϊ ἄπὸ νεοσκαμμένους παμπάλαιους τάφους, μέσα σ’ ἓνα κιβώτιο γεμάτο χῶμα ὡς τὴ μέση, βρισκοταν ἔσπαρμενος ὁ κόμης Δράκουλος!

Ἐκοιμάτο ἢ ἦταν νεκρός; Δὲν μπορούσα νὰ ἐνοήσω. Τὰ μάτια του ἦταν ἀνοιχτά, ἀκίνητα...

Τὰ μάγουλά του, ἂν καὶ καὶ ἀχλωμα, διατηροῦσαν τὴν θερμότητα τῆς ζωῆς. Τὰ χεῖλη του ἦσαν κατακόκκινα ὅπως πάντοτε...

Ἐκοιμάτο λοιπὸν;

Καὶ ὁμοσ εἴτε ἢ καρδιά του χτυποῦσε, οὔτε σφιγμός ὑπῆρχεν, οὔτε ἀνέπνευε.

Ἦταν νεκρός;

Κι’ ὁμοσ οὔτε οὐτὸ συνέβινε...

Εἶπα παγῶσει ἀπὸ φρίκη. Προσπέθησα νὰ διακρίνω ἐπ’ αὐτοῦ ἕνος ζωῆς, ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχε τίποτε τέτοιο, τίποτε ἀπολύτως. Πλάϊ στὸ κιβώτιο βρισκοταν τὸ σκέπασμα μὲ τὰ κεφιά, ἔτοιμο νὰ καρφωθῇ.

Σκέφθηκα τότε νὰ ψάξω τὸν κόμητα καὶ νὰ τοῦ πάρω τὸ κλειδί τῆς ἐξώπορτας. Ἐπρεπε νὰ δραπέτεύσω τὸ ταχύτερον. Μόλις ὁμοσ τὸν ἄγγισα, τὰ μάτια του τὰ ἀκίνητα ὡς τοῦ πεθαμένου ἀστρουψαν

σου. Ἡ μιά τοῦ ἔφερε ἀπὸ τὸ Παρίσι ὅλα τὰ νέα παιγνίδια, τὰ πεῖδι πλούσια καὶ πολὺπλοκα, ὁ ἄλλος τοῦ ἔφτιανε μανευτικὰ σφουρίχτες ἀπὸ ξύλο.

Ὁ μόνος δυστυχῆς ἀπὸ ὅλους αὐτούς, πού τοὺς ἔκανε εὐτυχεῖς ἢ κούνια ἐνὸς μαροῦ, ἦταν ὁ Σάρλ ντ’ Ἀτίς. Μὰ κι’ αὐτὸν ἢ παρούσα τοῦ παιδιοῦ τὸν ἔκανε νὰ ξεχνᾷ τὴ ζωὴ τοῦ Παρισιοῦ καὶ τὸ παρελθὸν τῆς Ἰρμας Σαλλέ.

Καὶ τώρα θέλετε νὰ μάθετε τὴ λύση αὐτοῦ τοῦ μοναδικοῦ δράματος; Διαβάστε τὸ μικρὸ ἀγγελτήριο μὲ τὰ χοντὰ πένθημα γράμματα πού ἔλαβα ἐδῶ καὶ κάμποσες ἡμέρες καὶ πού μοιάζει σὰ νὰ εἶνε ἢ τελευταία ἐπιφυλίς τῆς Παριζιάνικας αὐτῆς περιπετείας:

“Ὁ κύριος κόμης καὶ ἡ κυρία κόμης σὰν ντ’ Ἀτίς πλήρεις ὀδύνης ὡς ἀγαγγέλλον τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ των Ροβέρτου.”

“Οἱ δυστυχισμένοι! Ἄν τοὺς βλέπετε ἐκεῖ κάτω καὶ τοὺς τέσσαρους νὰ κυττάζονται μεταξύ τους μπροστά στὴν ἀδεια κούνια, θὰ σὰς βούρκωναν τὰ μάτια.

ΑΛΦΩΝΣ ΔΩΔΕ

ἀπὸ μίσος καὶ ὄργην τοιαύτην, ὡς κατατρομαξα...

Μὴ δυνάμενος νὰ μείνω περισσότερο στὸ ἴδιο μέρος, τρέμων ἀπὸ φόβον, ἔφυγα ὅσο γρήγορα μπορούσα, πέρασα ἀπὸ τὰ ἄλλα ὑπόγεια καὶ τὸ παρεκκλήσιο, ἔφθασα στὸν θάλαμο μὲ τοὺς θησαυροὺς, ἀνέβηκα, μὲ κινδυνὸ νὰ σκοταθῶ, τὸν ἐξωτερικὸ τοῖχο κι’ ἐπάτησα σῶος τὸ πόδι μου σταῖς ἐπάλλεις τοῦ πύργου.

Κατέβηκα ἀμέσως στὸ δωμάτιό μου κι’ ἔγραψα στὸ ἡμερολόγιό μου αὐτὰ ἐδῶ. Εἶμαι κατακουρασμένος, συντετριμμένος, ἔπαγοητευμένος. Ὁ Θεὸς νὰ μὲ λυπηθῇ!

Ἰουνίου 29 — Σήμερα ἦταν ἡ ἡμέρα, πού καθὼς ἔγραφα στὴς ἐπιστολὴς πού μοῦ ἀπέσπασεν ὁ κόμης, θάφευγα ἀπὸ τὸν πύργον. Καὶ ὁμοσ εἶμαι ἐδῶ φιλακισμένος. Ὁ κόμης θάφριξε τὴν ἐπιστολή μου, φερῶντας τὰ ρούχα πού μοῦ ἔκλεψε. Ὅσοι θὰ τὸν εἶδαν τὴ νύκτα στὴ Βιστρίτσα— ἂν πῆγε ὡς ἐκεῖ— θὰ τὸν πῆραν γιὰ μένα. Ἔτσι ὅλοι θὰ νομίσουν πὸς ἔφυγα ἀπὸ τὸν πύργον. Καὶ οἱ δικοὶ μου, πού θὰ λάβουν τὴν ἐπιστολή αὐτή, τὸ ἴδιο θὰ πιστέψουν. Κι’ ἐγὼ εἶμαι χαμένος, χαμένος ὀριστικῶς!

Παραφύλαξα πάλι ἀπόψε στὴς ἐπάλλεις καὶ εἶδα τὸν κόμητα νὰ κατεβαλῆν τὸν τοῖχο, ἔπασ πάντα, μὲ τὸ κεφάλι κάτω, σὰν σαῖρα. Πού πηγαίνει πόλι; Ποιοὺς πρόκειται νὰ κόμη δυστυχισμένους;

Δὲν περιμένα τὸ γινισμό του. Φοβόμον μήπως ξαναδῶ ταῖς τρομεραῖς ἐκείνες κυρίσις νὰ παρουσιάζωνται ἐμπρός μου καὶ κατέβηκα στὴ βιβλιοθήκη καὶ ἀποκοιμήθηκα.

Μ’ ἐξύπνησεν ὁ κόμης εἰσερχόμενος μετὰ ὄρας. Εἶχε τὸ πρόσωπο σκίθρωπὸ καὶ μοῦ εἶπε μὲ σωνὴ θλιβερῇ:

— Αὔριο φλε μου θὰ χρυσωθῶ. Ἐπιστρέφεις στὴν ὥραιαν σου Ἀγγλίαν καὶ ἐγὼ θὰ μεταβῶ κάπου ἄπ’ ὅπου ἴσως νὰ μὴ ξαναγυρίσω ποτέ. Ἴσως νὰ μὴ ξαναταρωθῶ ποτέ! Αἱ ἐπιστολαὶ σου ἐστάλησαν. Αὔριο ἐγὼ θὰ ἔχω φύγει, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴ δική σου ἀναχώρησι θὰ εἶνε ὅλα ἔτοιμα. Θὰ ἔρθουν τὸ πρωὶ ἐδῶ οἱ Σουγγάνοι καὶ οἱ Σλοβάκοι καὶ γιὰ κάποια ἐργασία. Ὅταν φύγουν, θὰ ἔρθῃ τὸ ἀμάξι μου νὰ σὲ πάρῃ καὶ θὰ σὲ μεταφέρῃ στὸ στενὸ τοῦ Βόργα. Ἐκεῖ θὰ ἐπιβῆς τοῦ λεωφορείου Βιστρίτσα—Βονκοβίνοσ. Εἶθε νὰ σὲ ξανοδῶ, φίλε μου, καὶ εἰς τὸ μέλλον, στὸν πύργον Δράκουλα.

ὑποψιάσθηκα πὸς μούλεγε ψέμματα, ὅπως συνήθιζε πάντα καὶ ἀπεφάσισα νὰ τὸν δοκιμάσω.

— Διατι νὰ μὴ φύνω ἀπόψε! τοῦ εἶπα.

— Διότι, κύριε, ὁ ἀμαξᾶς καὶ τὰ ἄλογά μου λείπουν σὲ κάποιο θέλημα.

— Δὲν πειράζει. Πηγαίνω πεζός. Θὰ ἤθελα νὰ σὺ γω ἀμέσως.

Ἐχαμογέλισε τότε ἓνα ὑπουλο, διαβολικὸ χαμόγελο καὶ μοῦ εἶπε:

— Καὶ πὸς θὰ μεταφέρῃς ταῖς ἀποσκευαῖς σου;

— Δὲν μὲ μέλει γι’ αὐταῖς, τοῦ εἶπα. Στέλνω ἄλλη φορὰ καὶ ταῖς πέρνω.

Τότε ὁ κόμης σηκώθηκε ὀρθιος καὶ μοῦ εἶπε μὲ φιλοφροσύνη καὶ γλυκύτητα πού μὲ κατέπληξαν:

— Σεῖς οἱ Ἀγγλοί, φίλε μου, ἔχετε ἓνα ρητόν, τὸ ὁποῖον βρῆσκαται σιμὰ στὴ καρδιά μου, γιὰτὶ ἢ ἔνοιμα τοῦ εἶνε ὁμοία μὲ τὰς ἀντιλήψεις ἡμῶν τῶν Βαγιάρων. Λέγετε: «Καλῶς ἦλθε πού ἦλθε, διωξέ τον πού φεύγει». Ἀφοῦ λοιπὸν ἐπιμένεις ν’ ἀναχωρήσῃς, δὲν σὲ κρατῶ νεαρέ μου φίλε. Ἐλα μαζί μου. Δὲν πρέπει νὰ μένης οὔτε σιγγιμὸ στὸ σπίτι μου, ἀφοῦ δὲν τὸ ἐπιθυμεῖς. Θὰ φύγῃς ἂν καὶ θλιβῶμαι πού σ’ ἀποχωρίζομαι. Ἐλα!...

Ἐπῆρε τὸ ἀσημένιο μεγάλον λιχνόρι στὸ χεῖρ καὶ κατέβηκε στὸ διάδρομο. Ἐγὼ τὸν ἠκολουθοῦσα μὲ χτυποκάρδι. Ἐξαφνα στάθηκα ἀπότομα καὶ μοῦ εἶπε:

— Ἄκου!...

Πολὺ κοντὰ ἀκούγονταν τὸ τρομερὸ σὺρλιασμα πολλῶν λύκων. Μοῦ φάνηκε σὰν νὰ προκαλέσῃ ὁ ἴδιος τὸ σὺρλιασμα αὐτὸ μὲ μιά του χειρονομία. Ἐν τούτοις προχώρησε, ἔβησε σιμὴ μεγάλῃ πόρτα τῆς ἱσοδοῦ, τράβηξε ταῖς ἀλυσίδες καὶ ταῖς ἀμάκρας καὶ ἀνοίξε.

Ἀμέσως, μόλις ἢ πόρτα ἀνοίξε, τὰ σὺρλιαχτὰ τῶν λύκων ἔγιναν δυνατώτερον καὶ πλέον φρενισμένα. Τοὺς εἶδα μὲ τὰ ἴδια μου τὰ μάτια νὰ εἰσέρχωνται στὴν αὐλή. Ἦσαν ἀπειροὶ καὶ τεράστιοι. Διέχρουν μέσα στὸ βαθὺ σκοτάδι τὰ κόκκινα ἄγρια μάτια τους. Τσαγρονόνησαν μὲ τὰ νύχια τους ταῖς πλάκες τῆς αὐλῆς κι’ ἀνοίγαν τὰ πειναλέα τους στόματα!

Κατάλαβα, κατόπιν αὐτοῦ, πὸς ἦταν μάταιο νὰ τὰ βᾶξω μὲ τὸν

κόμητα. Τι μπορούσα να κάμω ἐγὼ ἀπέναντι αὐτοῦ, τῆ στιγμῆ πού εἶχε σταῖς προσταγαῖς του καὶ αὐτοὺς τοὺς λύκους ;
 Ὁ κόμης ἐξακολουθοῦσε ἐν τῷ μεταξύ ν' ἀνοίγῃ τὴν μεγάλη βαρεῖα πόρτα διάπλατα. Εἶδα τότε πῶς κινδύνευα σοβαρῶς ἀπὸ τὰ σαρκοβόρα ἐκεῖνα θηρία. Ἴσως νὰ εἶχε καὶ σκοπὸ νὰ με παραδώσῃ σ' αὐτὰ ὅπως τὴν δυστυχισμένη ἐκεῖνη γυναῖκα προχθές. Τρόμος μέγας με κατέλαβε καὶ τοῦ εἶπα :

— Κλείσε τὴ πόρτα. Θὰ μείνω ὡς αὔριο.
 Μὲ μιὰ κίνησι τῆς στιβαρᾶς χειρὸς του ὁ κόμης ἔκλεισε πάλι τὴν πόρτα. Ἐγὼ ἔκλαιγα. Ἐκλαιγα μπροστὰ τοῦ πλέον σὰν μικρὸ παιδί, ἀπο ἀπελπισία καὶ ὀργήν. Προσεποιοῦν πῶς δὲν τὸ ἀντελήφθη.

Ξαναγυρίσαμε στὴ βιβλιοθήκη καὶ σὲ δυὸ λεπτὰ ἐχωρίσαμε. Τράβηξα γιὰ τὸν κοιτῶνά μου. Ὁ κόμης στάθηκε πρὶν φύγῃ καὶ μοῦστεῖλεν ἕνα χειροφίλημα ἀπὸ μακριά. Ἐνα μεῖδιωμα διαβολικὸ ἐλαμπε στὸ πρόσωπό του, ἕνα εἰρωνικὸ μεῖδιωμα πού θὰ τὸ ἐξήλευε καὶ ὁ Ἰούδας.

Μπήκα στὸν κοιτῶνά μου, ἔκλεισα τὴ πόρτα καὶ ἐκάθησα στὸ κρεβάτι μου καὶ σκεπτόμουν. Ἐξαφνα ἀκουσα ψιθυρισμοὺς στὴν εἴσοδο. Δὲν ἦταν δυνατόν νὰ με γελοῦν τ' αὐτιά μου. Πλησίασα στὴ κλειδαρότρυπα καὶ ἀκουσα τὴ φωνὴ τοῦ κόμητος νὰ λέγῃ :

— Ὅπισο ! Ὅπισο ! Στάς θέσεις σας ! Δὲν ἦρθε ἀκόμα ὁ καιρὸς σας. Περιμένετε. Ἐχετε ὑπομονήν. Αὔριο βράδυ, ναὶ αὔριο βράδυ θὰ εἶνε δικὸς σας !

Ἐπικολούθησε κῆτι σὰν κρυφοφίλημα. Δὲν ἀκουγα καλὰ καὶ παραφερόμενος ἀπὸ ὀργή, ἀνοῖξα ἀποτόμως τὴν πόρτα. Εἶδα τότε ἐμπρὸς μου τὰς τρεῖς ἐκείνες κυρίας. Μόλις μ' ἀντίκρισαν ἐγέλασαν ἕνα γέλιο φρικῶδες καὶ ἔγιναν ἀφαντες.

Ξανάκλεισα, γύρισα στὸ κοιτῶνά μου καὶ ἔπεσα στὰ γόνατα. Βρίσκεται λοιπὸν τόσο κοντὰ τὸ τέλος μου ; Αὔριο ! Αὔριο ! Ὁ Θεὸς νὰ με βοηθήσῃ καὶ νὰ λυπηθῇ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι μ' ἀγαποῦν.

Τὴν ἐπομένην πρωΐ. — Κάτω στὴν αὐλὴ ἐφθασαν οἱ Τσιγγάνοι με τὸς Σλοβάκους. Φορτῶνουν τὰ κιβώτια καὶ τραγουδοῦν. Κι' ἐγὼ εἶμαι φυλακισμένος.

Τὰ κιβώτια αὐτὰ περιέχουν χῶμα ἀπὸ τὸ κοιμητήριον τοῦ πύργου. Φαίνεται πῶς ὁ κόμης δὲν δύναται ν' ἀναπαυθῇ ἀλλοῦ παρὰ μόνον ἐντὸς αὐτῶν.

Σ' ἕνα ἀπὸ τὰ κιβώτια αὐτὰ θὰ κλεισθῇ καὶ ὁ ἴδιος καὶ θὰ τὸν μεταφέρουν μακριάν, στὴν Ἀγγλία. Κι' ἐγὼ τί θὰ γίνω ; Μόνος μου ἀπόψε στὸν πύργο θὰ πέσω στὰ χέρια τῶν ἀπαισίων ἐκείνων γυναικῶν. Ἀποφασίζω νὰ κατέβω γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ στὰ ὑπόγεια. Ὁ κόμης θὰ εἶνε ἀκόμη ἐκεῖ, δὲν θὰ τὸν μετέφεραν. Λυσσὸ ἀπὸ ἀπελπισία καὶ ὀργή..

Θεὸς μου ! τί πρόκειται νὰ γίνῃ ; Θὰ φτάσῃ αὐτὸς ὁ τρομερὸς Δράκουλας, ὁ ἀνθρωπος — φάντασμα, ὁ ἀνθρωπος — Βρυκόλακας στὸ Λονδίνο ; ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ τὸν ἐμποδίσω.

Θὰ ὀργισθῇ ἐκεῖ εἰς βάρος τῶν ἀθῶων ἀνθρώπων. Ὑποπτέομαι πῶς εἶνε αἰμοπότης !

Ἀνεβαίνω στὴς ἐπάλξεις καὶ κατεβαίνω προσεκτικὰ πρὸς τὸ διαμέρισμά μου. Φτάνω ἔξω ἀπ' τὸ παράθυρό του καὶ πηδῶ μέσα. Ἡ ἴδια τάξις... Κατεβαίνω στὰ κατηραμένα ἐκεῖνα ὑπόγεια.

Ναὶ Ὁ κόμης εἶνε ἐκεῖ. Σαπλωμένος στὸ μεγάλο κιβώτιο με τὸ τεφόχωμα. Δὲν μπορεῖ νὰ βρῇ πουθενά ἀλλοῦ ἀνάπαυσι, φαίνεται, ὁ κολασμένος Το σκέπασμα τοῦ κιβωτίου εἶνε ριχμένο ἐπάνω στὸ κιβώτιο. Τὰ καρφιά στῆς θέσεις των. Θὰ τὸν καρφώσουν καὶ θὰ τὸν παραλάβουν μαζί με τ' ἄλλα κιβώτια. Ἔτσι θι διέταξε ὁ ἴδιος καὶ θὰ σκόρπισε ἀρθρο χροσάφι γιὰ νὰ βρῇ μερικὸς τυχοδιώκτας νὰ τὸν διευκολύνουν. Θὰ τὸν καρφώσουν ἐκεῖ μέσα καὶ δὲν θὰ τὸν δοῦν ἴσως καθόλου, δὲν θὰ τὸν ὑποψιασθοῦν.

Σηκῶν με τρεμάμενα χέρια τὸ σκεπασμα, τὸν ἀντικρύζω καὶ παγώνει τὸ αἷμά μου ! Ἀνθρώπου μάτι δὲν εἶδε ποτὲ παρόμοιο πρῆγμα. Δὲν ἀντίκρισεν ἀνθρωπος τέτοιο φρικτὸ θεαμα.

Εἶδα ἐμπρὸς μου ξαπλωμένον τὸν κόμητα, ἀλλὰ τί παράδοξο πρᾶγμα !

Ἦταν ξαναγεμισμένος κατὰ 20-30 ἔτη.

Ἡ ὄχρῳτῆς του εἶχεν ἐξαφανισθῇ ὅλο ροδαλότητα νεότητος καὶ ὕψους.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΡΗΚΕΑΤΟΣ ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΟΥ ΕΠΤΑΝΗΣΙΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ Ι. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΥ

(Εὐγενῶς παραχωρηθεῖσα ὑπὸ τοῦ υἱοῦ του κ. Γεωργ. Τσακασιάνου)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Κακόμοιρος ἐγὼ ! Ἐβαζα τὸ κεφάλι κάτω καὶ ξεκινοῖσα γιὰ τὸ μ π α ρ μ π ε ρ ε ῖ ο, καταρῶμενος τὴν στιγμὴ πού γεννήθηκα.

Μαζωμένοι τώρα ὅλοι μας οἱ φίλοι στὸ εὐρύχωρο καὶ δροσεροῦτο κο παρακάμερο τοῦ κουρσίου, προσπαθοῦσαμε καὶ καλὰ νὰ συνεχίσουμε τοὺς θελκτικὸς, τοὺς ὄνειρῶδες κύκλους μας.

Ἐκεῖ, λοιπὸν, ἐβλέπατε τὸν νιπτήρα καὶ τῆς ὀλόγουρα γωνίης καὶ ὅπου τρύπα καὶ καρφί καὶ κρεμαστήρι, ὅλα, τέλος, ντυμένα με πρασινιες καὶ με λούλουδα τοῦ αγροῦ. Ἡ δὲ βρυτοῦλες πού ἐκρέμαντο ἐπάνω ἀπ' τὸ νιπτήρα, μυρτοφορεμένες καὶ αὐτές, ἔσταζαν λίγο-λίγο τὸ νεράκι τους μέσ' στῆς πέτρινης λεκάνης τους. Τότε ὁ περιπαθῆς ὅσον ἄτυχος ποιητῆς Ἡλιακόπουλος, ξαπλωμένος καταλήλως χάμου ἐκεῖ, με μιὰ μαγκούρα στὸν ὦμο, φύλαγε, τάχατες, τὰ πρόβατα. Λίγο παρῆκει ὁ Ἀγγελοσ Σιγούρος, καταγῆς καὶ τοῦτος, κατῶρθανε μ' ἕνα μικροῦλι φλάουτο (ottavino) ν' ἀντικατασταθῆν τὸ σιγαλὸ τῆς φλογέρας γλυκολάλημα. Ἡ δ' ἐκλαμπρότης μου ἀντιπροσώπευα τῆς πνοῆς τοῦ Ζεφύρου. Τοῦτο τὸ κατῶρθανα, ψαύοντας ἀπαλοῦστικα, μ' ἕνα μικρὸ πτερό, τὰς χορδὰς τῆς κιθάρας μου.

Ἄλλ' ὁ θεῖός μου, τρελλότερος ἀπὸ ἐμαῖς τώρα, ἄρπαξε μ' ἀστραπῆς γρηγοράδα τὸν τενεκέ, πού ἦτο κάτω ἀπ' τὸ νιπτήρα καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ διόλου καιρὸ, ἀδείαζε ὅλα τ' ἀπονηφιτῖρια ὀλόγουράμας, φωνάζοντας :

— Βάρδα νὰ ποτίσω τὸ μποστάνι μου !
 Περιλουσμένοι ἐμεῖς δὲ καὶ γελοιωδέστατοι, τρέχαμε ποιὸς νὰ πρωτογλυτώσῃ.

— Καλέ, τί σὰς συνέβη, κύριε Τσακασιάνε ; τὸν ρωτοῦσαν οἱ καλοὶ χριστιανοί, πού ὀλοένα ἐμαῖςῦοντο. Ὁ δὲ θεῖός μου :

— Τίποτε περισσότερο, τίποτε ὀλιγώτερο ! τοὺς ἔλεγε νὰ, ἐδῶ τ' ἀρχοντοπούλα, οἱ κύριοι ἐρασταὶ τῆς Σελήνης μου κάμανε τὸ κακοροῦζικο τὸ μπαρμπερεῖο μου.. Ἄντρον τῶν Νομφῶν ! Κοπιᾶστε, ἂν ἀγαπᾶτε, μέσα νὰ μᾶ; καμαρῶστε !

Ἐγὼ δὲ με στίχους ἐξεθύμωνα καὶ τώρα :
 « Μπαρμπα μὴ κλαῖς, κι' ἐγὼ γελῶ, γελᾶς κι' ἐγὼ σὲ κλαῖω, ποιὸς εἶνε φρονιμώτερος, δὲν ξέρω μὰ τὸ Θεό.
 Σέσω μονάχα, μπαρμπα μιν, πῶς τοῦ μυαλοῦ τὰ μέτρα λ' θεοῦν !.. κι' ὁ ἀναμάρτητος ἄς ρωτορᾶξῃ πέτρα.»

Καμμιά δὲ φορὰ, ἐκεῖ πού σκυμμένος ἐπάνω εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κουρσίου, ἔσυνθετα κανένα ποιήματάκι, τὸν ἐβλεπα ἔξαφνα ἐπάνωθί μου, εὐθύς δὲ με ἄλην τὴν εἰρωνικὴ του γλυκύτητα :

— Ὄ ! με συγχωρεῖτε, μοῦ ἔλεγε, σὰς διέκοψα !..
 Τοῦτο ἀρκοῦσε.

Ἄλλη φορὰ τύχαινε γάλθη τὸ ἀπομεσήμερο καὶ νὰ μ' εἶρη αἰφνιδίως ἐπάνω στὸ μάθημα τῆς κιθάρας. Χωρὶς τοῦ νὰ χάνῃ καιρὸ, ἐφώναζε πρὸς τὸ διπλανο καφενεῖον νὰ μᾶς φέρουν καφέδες. Ἐπειτα καθήμενος μετὰ σατανικωτάτης εὐλαβείας πλησίον μας καὶ ἀποτεινόμενος με ὅλο τὸ δαιμονισμένο ὕφος του πρὸς τὸν γέροντα διδάσκαλόν μου Ἀντώνιον Καπνίσση, τοῦ ἔλεγε :

— Συγγνώμη, κόντε μου, ἂν σὰς ἐνοχλῶ... Ἐἰ σὰν θεῖος κ' ἐγὼ τοῦ ἀνεψιοῦ μου, ἦλθα νὰ ἰδῶ τὰς προόδους του.

Τέλεια δὲ ἀνύποπτος ὁ ἀτυχῆς κόντε Καπνίσσης καὶ κάπως ὑπερηφανευόμενος διὰ τὰς προόδους μου, με παρακινουσεῖτο τότε νὰ ἐκτελέσω κανένα κομμάτι, τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ὁποῖου ἀπαιτοῦσε πλέον καὶ ὁ σατανᾶς θεῖός μου. Πολύτερο δ' ἐγὼ σατανᾶς ἀπὸ τὸν θεῖόν μου, προσπαθοῦσα τότε νὰ τοῦ ἐκφράσω ὅλη τῆς ψυχῆς μου τὴν ἀγανάκτησιν με μόνον τὸ παλμοκόπημα τῆς φτωχῆς μου κιθάρας. Ὁ θεῖός μου μ' ἐκαμάρωσε — τάχα μου ! — χειροκροτοῦσε καί... μᾶς ἐπρόσφερε τὸν καφέ.
 (Ἀκολουθεῖ)

ΜΟΥΣΙΚΟΝ ΛΕΥΚΟΜΑ

Α Γ Α Π Η

Τοῦ Ζοῆ Ντάβισον

(Φῶξ τρὸτ μπλοῦ. Μουσικὴ ἐπιτυχία τῆς Ἐπιθεωρήσεως τοῦ Καζίνου τῶν Παρισίων).

Μοντερῖτο